ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ZAN ZAK

ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Ἡ Ραϋμόνδη ἔπλεκε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς λάμπας καὶ περίμενε τὸν Ἰάκωβο, ποὺ δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ λείψῃ τὴ βραδυὰ αὐτή, ἀφοῦ ἀπὸ ὀχτὼ μηνῶν πήγαινε πειὰ κάθε βράδυ τακτικὰ σπίτι της.

Σήμερα ὅμως ἡ προσδοκία της ἦταν γεμάτη ἀγωνία κι' ἡ ἀνυπομονησία της ὅλο καὶ μεγάλωνε, καθὼς περνοῦσαν ἥσυχα ἡ ὧρες. Κάθε τόσο σήκωνε τὸ κεφάλι της καὶ κάρφωνε ἐρωτηματικὰ τὸ βλέμμα της στὸ μεγάλο ρολόϊ τοῦ τοίχου, ποὺ γέμιζε τὸ δωμάτιο μὲ τὸν μονότονο καὶ κανονικὸ ἦχο του.

Γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, προσπαθοῦσε νὰ καθησυχάσῃ τὴν ἀδημονία της μὲ διάφορες ἀναμνήσεις ποὺ τῆς εἶχαν προξενήσει χαρούμενες ἢ θλιβερὲς ἐντυπώσεις καὶ ποὺ εἶχαν χαραχτῆ γιὰ πάντα στὴ μνήμη της.

Ἡ Ραϋμόνδη δὲν ἐθυμόταν νὰ τῆς εἶχε συμβῆ κανένα σπουδαῖο περιστατικὸ μέχρι τοῦ δεκάτου ὀγδόου ἔτους τῆς ἡλικίας της. Ἦταν κι' αὐτὴ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ τοὺς λησμονεῖ ἡ ἀπόλυτη εὐτυχία καὶ τοὺς ἀγνοεῖ ἡ μεγάλη δυστυχία.

Ἀπὸ κεῖνον τὸν καιρὸ ὅμως ἡ κατάστασις ἄλλαξε κι' ἡ ζωή της ἔλαβε ἄλλη τροπή. Μιὰ βραδυὰ, γυρνῶντας ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο, ὅπου δούλευε, βρῆκε τὴ μητέρα της βαρειὰ ἄρρωστη στὸ κρεββάτι. Ἔτσι, ἐπὶ τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες, δὲν ἀπομακρύνθηκε καθόλου ἀπ' τὸ προσκέφαλο τῆς μητέρας της. Ἐργαζόταν κοντά της, προσπαθοῦσε νὰ μαντέψῃ τὶς ἐπιθυμίες της καὶ ὑπέμενε κάθε ἰδιοτροπία της, ὑπάκουη πάντα καὶ στοργικὴ στὴ μητέρα της.

Κι' ἐνῶ ὁ θάνατος τριγυρνοῦσε τὸ φτωχόσπιτο ἀπειλητικός, ἡ Ραϋμόνδη, μὲ τὰ μάτια κατακόκκινα ἀπ' τὰ δάκρυα, μὲ τὴν καρδιὰ σπαραγμένη ἀπ' τὴν ἀγωνία, καταγινόταν νὰ κατασκευάζῃ λουλούδια τεχνητά, ποὺ πραγματικὰ ἀνθοῦσαν κάτω ἀπὸ τὰ ρόδινα δάχτυλά της. Πλῆθος λουλουδιῶν ἔβγαιναν ἀπ' τὰ χέρια της : καμέλιες, τριαντάφυλλα, κρίνα, μενεξέδες... Ὅλα αὐτὰ τὰ ποιοῦσε στὰ καταστήματα γιὰ νὰ βγάζῃ τὸ ψωμί της...

Ἐπὶ τέλους ἡ μητέρα τῆς Ραϋμόνδης πέθανε κι' ἡ νέα βυθίστηκε στὴν πιὸ στυγνὴ ἀπελπισία. Μόνη της κι' ἔρημη στὸν κόσμο, χωρὶς φίλους καὶ συγγενεῖς, δὲν εἶχε κανέναν γιὰ νὰ μοιράσῃ τὴ θλίψη της κι' οὔτε περίμενε ἀπὸ κανέναν παρηγοριά...

Ἡ ἀπομόνωσις ὅμως, στὴν ὁποία εἶχε καταδικάσει θελληματικὰ τὸν ἑαυτό της, ἐκόντευε νὰ τὴν φέρῃ πειὰ στὴν ἐσχάτη ἀπόγνωσι καὶ γι' αὐτὸ σκέφτηκε πὼς ἦταν ἀνάγκη νὰ τὴν ἐξουδετερώσῃ μὲ κάποιο ἄλλο αἴσθημα. Ἡ καρδιά της σιγὰ - σιγὰ ἄρχισε νὰ βρίσκῃ κάτοια ἀνακούφισι κι' ἡ ψυχή της ἀφινόταν συχνὰ σ' ἀτελείωτες ὀνειροπολήσεις.

Ἔξαφνα, ἕνα βράδυ, συνάντησε τυχαία τὸν Ἰάκωβο, ἕναν ὡραῖο καὶ συμπαθητικὸ νέο, ποὺ τὸ τρυφερό του βλέμμα εἰσέδυσε ὥς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της καὶ τὴν ἐγέμισε μὲ μιὰ γοητευτικὴ συγκίνησι. Ἡ νέα δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ Ἰάκωβος τὴν ἀγαποῦσε, κι' ἀμέσως ὅλη ἡ ὑπαρξίς της ζωογονήθηκε ἀπὸ μιὰ πρωτογνώριστη λαχτάρα.

Τώρα τὸν συναντοῦσε τακτικὰ στὸ δρόμο, πάντα τρυφερὸ κι' αἰσθηματικό, ἀλλὰ καὶ πάντα δειλὸ σὰν παιδί. Ἐσίμωναν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ τὸ νοιώθουν, ἅπως διὸ σταλαματιὲς ποὺ πέφτουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ δροσίσουν τὰ λουλούδια καὶ σμίγουν στὸν ἀέρα προτοῦ φτάσουν ὥς τὰ ἀνθοπέταλα...

Ἔτσι ἡ ζωὴ τῆς Ραϋμόνδης διάβαινε γεμάτη χαρὰ κι' ἔρωτα. Ὁ Ἰάκωβος πήγαινε νὰ τὴν βλέπῃ κάθε βράδυ στὸ σπίτι της, ἔβγαινε μαζύ της στὴν ἐξοχὴ καὶ περνοῦσαν ὧρες πραγματικῆς εὐδαιμονίας, πλάθοντας διάφορα σχέδια γιὰ τὸ μέλλον, σφιχταγκαλιασμένοι πάνω στὰ χορτάρια... Ἡ Ραϋμόνδη εἶχε τόση ἐμπιστοσύνη στὸν ἀγαπημένο της κι' ἤξερε ἐξ ἄλλου τόσο λίγο τὴ ζωή, ὥστε πίστευε πὼς ἡ εὐτυχία της θὰ παρατεινόταν αἰώνια καὶ πὼς κανένα νέφος δὲν θὰ ἐσκίαζε τὸν ἀνέφελο οὐρανὸ τῆς ἀγάπης των...

Καὶ τώρα, σκύβοντας κάτω ἀτ' τὸ φῶς τῆς λάμπας ἡ φτωχὴ Ραϋμόνδη αἰσθάνεται, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ὅτι ὅλος ὁ κόσμος γι' αὐτὴ συγκεντρώνεται στὸν Ἰάκωβο. Ὤ, πόσο θὰ χαρῇ, ὅταν θὰ τὸν ἰδῇ σὲ λίγο νἄρχεται γιὰ νὰ τῆς ψιθυρίσῃ τὰ γλυκὰ ἐκεῖνα λόγια ποὺ τόσο τὴν ἐμάγευαν ἄλλοτε!...

* * *

Ἐπέρασε ὅμως ἡ νύχτα, πέρασαν μέρες, πέρασαν βδομάδες κι' ὁ Ἰάκωβος δὲν ἐφάνηκε στὸ σπίτι της. Ἡ δυστυχισμένη Ραϋμόνδη πῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της. Καθόταν μόνη μέσα στὰ λουλούδια καὶ τὸ βλέμμα της πλανιόταν ἀφηρημένο στὰ χρωματιστὰ ἐκεῖνα φύλλα ποὺ δὲν θὰ ἀποκτοῦσαν ποτὲ ἄρωμα, ὅπως κι' αὐτὴ δὲν θἀβλεπε ποτὲ τὸ ὄνειρό της πραγματοποιημένο.

Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ Ἰάκωβος δὲν ξαναπῆγε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, ἦταν ὅτι ὁ πατέρας του τοῦ ἀξίωσε νὰ παντρευτῇ μὲ μιὰ πλουσία ὀρφανή, κι' ἐκεῖνος ἀναγκάστηκε νὰ ὑποταχθῇ στὴν πατρικὴ θέλησι.

Ἐπὶ τέλους ξημέρωσε κι' ἡ μέρα ποὺ εἶχε ὁριστῆ γιὰ τὸ γάμο τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Ραϋμόνδη ἀποφάσισε νὰ παρευρεθῇ στὴν τελετὴ γιὰ νὰ ἰδῇ μὲ τὰ μάτια της τὴν εὐτυχία μιᾶς ἄλλης καὶ γιὰ νὰ θάψῃ μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια τὸ προδομένο αἴσθημά της βαθειὰ μέσα στὴν καρδιά της.

Ἐφόρεσε τὰ μαῦρα ροῦχα της, ποὺ εἶχε παραγγείλει ὕστερ' ἀπ' τὸ θάνατο τῆς μητέρας της καὶ τράβηξε γιὰ τὴν ἐκκλησία. Τοποθετήθηκε κάτω ἀπὸ τὸ νάρθηκα καὶ περίμενε.

Τὸ χρῶμα τῶν ἐνδυμάτων της κι' ὁ μαῦρος πέπλος ποὺ περιέβαλλε τὸ πρόσωπό της καθιστοῦσαν πιὸ φανερὴ τὴ χλωμάδα της. Τὰ μάτια της ὅμως εἶχαν μιὰ παράξενη λάμψη καὶ δίναν μια τραγικὴ ἔκφρασι στὴ φυσιογνωμία της.

Ἔξαφνα ἡ μεγάλες πόρτες τοῦ ναοῦ ἀνοίχτηκαν καὶ προχώρησε ἀργὰ ἡ νυμφικὴ πομπή. Οἱ μελλόνυμφοι, προχωρῶντας σοβαροὶ καὶ συγκινημένοι, φτάσαν στὴν ὡρισμένη τους θέσι καὶ γονάτισαν.

Ἡ Ραϋμόνδη, ἀπορροφημένη καθώς ἦταν ἀπ' τὸν ἀνείπωτο πόνο της, δὲν αἰσθανόταν στὴν ψυχή της καμμιὰ κακία, καμμιὰ ζήλεια, καμμιὰ ἐχθρότητα. Ἡ καρδιά της, γενναιόδωρη ὅπως πάντα, εἶχε συγχωρήσει τὸν ἀχάριστο ποὺ σύντριψε τόσο σκληρὰ τὴν καρδιά της.

Σὲ λίγο ὁ ἱερεὺς ἐπλησίασε κι' ἑτοιμάστηκε νὰ εὐλογήσῃ τοὺς νεονύμφους. Ἡ Ραϋμόνδη τότε σηκώθηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος των, πατῶντας ἀπάνω στὶς κρῦες πλάκες, ποὺ τῆς ἐφαίνονταν σὰν ταφόπετρες.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄρχισε ἕνας ψαλμός, μιὰ γλυκειὰ καὶ μελαγχολικὴ μελωδία... Ὁ ἱερεὺς ἐπρόφερε τὴν ἱερὴ καὶ στερεότυπη εὐχὴ ποὺ θὰ ἕνωνε γιὰ πάντα τοὺς δυὸ νέους.

Σφιχταγκαλιασμένοι πάνω στὰ χορτάρια, ἔπλεθαν ὡραῖα ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον...

Τότε ἀκούστηκε ἄξαφνα μιὰ φωνή, γεμάτη τρυφερότητα καὶ πόνο, ἡ φωνὴ τῆς δυστυχισμένης Ραϋμόνδης :

— Ἰάκωβε, εἶπε ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν μνηστῆρα, μοῦ εἶχες ὁρκιστῆ πὼς δὲν θὰ χωριζόσουν ἀπὸ κοντά μου παρὰ μόνο μὲ τὸ θάνατο... Ἐσὺ τὸν ἐλησμόνησες τὸν ὅρκο σου, ἐγὼ ὅμως τὸν θυμοῦμαι ἀκόμα καλά... Σὲ συγχωρῶ ὅμως καὶ σοῦ εὔχομαι νὰ εὐτυχήσῃς... Ἔχε γειά...

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἡ κόρη ἔπεσε ἀπάνω στὶς πλάκες νεκρή!...

Ὅλοι οἱ παριστάμενοι ἔμειναν σὰν ἀπολιθωμένοι ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ τὴ φρίκη.

Ὁ Ἰάκωβος, μὲ βλέμμα ἄγριο κι' ἔκφρασι μισότρελλου σχεδόν, ρίχτηκε ἀπάνω στ' ἄψυχο κορμί της, κραυγάζοντας ἀπεγνωσμένα :

— Ὦ! Θεέ μου!... Τί ἦταν αὐτὸ ποὺ ἔκανα;... Γιατί ν' ἀκούσω τὸν πατέρα μου καὶ νὰ ἐγκαταλείψω τὴν ἀγαπημένη μου;... Ὦ, ναί, Ραϋμόνδη!... Σοῦ εἶχα ὁρκιστῆ πὼς δὲν θὰ χωριστοῦμε ποτέ, καὶ νὰ ποὺ πραγματοποιῶ τώρα τὴν ὑπόσχεσί μου...

Καί, πρὶν προφτάσουν νὰ τὸν συγκρατήσουν, ἔβγαλε τὸ μαχαῖρι του καὶ τὸ βύθισε στὴν καρδιά του!...

Ἄφθονο αἷμα πήδησε ἀτ' τὴν πληγὴ κι' ἔβαψε κατακόκκινο τὸ γαμπριάτικο πουκάμισό του!...

Ἔπεσε κάτω νεκρός, στὸ πλευρὸ τῆς ἀγαπημένης του Ραϋμόνδης, μὲ τὴν ὁποία τὸν ἕνωνε γιὰ πάντα ὁ Θάνατος!...

ZAN ZAK

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΚΑΜΠΟΥΡΗ

Κάποιος ἱεροκῆρυξ εἶπε μιὰ μέρα στὸ λόγο του ὅτι ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ εἶνε τέλεια.

Ἕνας καμπούρης, ποὺ τὸν ἄκουσε, ἐπερίμενε νὰ τελειώσῃ τὸ κήρυγμα καί, ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τὸν ἄμβωνα, τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε :

— Πρὸ ὀλίγου, πάτερ, εἴπατε στὸ κήρυγμά σας ὅτι ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ εἶνε τέλεια. Ἐμένα ὅμως γιατὶ νὰ μὲ πλάσῃ ἔτσι, ὅπως εἶμαι;

— Φίλε μου, ἔχεις ἄδικο νὰ παραπονιέσαι κατὰ τοῦ Δημιουργοῦ, τοῦ ἀποκρίθηκε χαμογελῶντας ὁ ἱεροκῆρυξ. Σὲ βεβαιώνω πὼς εἶσαι ὁ τελειότερος καμπούρης!...